

ตอนบรมครูกลอนสุนทรภู่..ให้ข้อคิดผู้ติดยา...

นำเสนอเมื่อ : 19 มิ.ย. 2552

สุภาสิตขี้ยา

ตามเนื้อเรื่อง น่าจะแต่งในยุครัตนโกสินทร์ตอนต้น เพราะมีเอ่ยอ้างถึงสถานที่ในกรุงเทพฯ เช่น สำเพ็ง เป็นการแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของคนไทยในยุคนั้น และพฤติกรรมของผู้ติดยาเสพติดในสมัยนั้น ซึ่งมีกัญชาและฝิ่นเป็นพื้น ซึ่งมีที่มาและความเป็นไปไม่ผิดกับผู้ติดยาเสพติดในปัจจุบัน จึงนับว่ายังทันสมัยใช้ประโยชน์ได้ดี

ไหว้ครูอุทิศโรโกสละ
ไปภายหน้าถาวรเจริญสุข
ไหว้พระพุทธรูปประเสริฐเลิศชาติตรี
ไหว้พระสงฆ์ทรงศีลบริสุทธิ
ไหว้อาจารย์ที่ท่านได้สอนมา
ที่คุ้มครองป้องเชิญให้เย็นเกล้า
ไม่มีทุกข์สุขใสได้ประเทือง
ทั้งบิดามารดาข้าขอไหว้
ได้สอนสั่งตั้งใจให้เป็นคน
ขลุ่ย

จะขอรำเป็นคำสุภาสิต
เป็นเพื่อนชายด้วยกันทุกวันนี้
คือสูบฝิ่นกินยาพาวิบัติ
เขาว่าไม่สู้ดีหลีกหนีตน
เกิดเป็นคนปรนนิบัติบัญญัติจิต
ไซ้จะแกล้งแต่งเล่นเป็นอุบาย
จงดูเยี่ยงอย่างที่เห็นมีถม
ที่ยังไม่เคยรื้อยาริตาม
อย่าคิดว่าสูบยาเล่นเห็นสนุก
ไม่ต้องเสียเงินทองลงดูที่
นั้นแหละตัวนำทางล้างชีวิต
เหมือนสักขาคุณเล่นไม่เป็นไร
นี่แหละเหล่ากุลบุตรมนุษย์หนุ่ม
ของไม่ดีนี่นะจะจงละเลย
ถ้าผู้ใดตรีเข้าดูเอาเถิด
ถึงจะเป็นลูกสกุลคุณผู้ดี

ข้าขอจะปราถนาปัญญาดี
อย่ามีทุกข์ชุนของให้มองศรี
ไหว้พระธรรมคัมภีร์ที่มีมา
เป็นมงกุฎครอบไว้เหนือเกศา
ไหว้องค์อิสราวมงคลเมือง
พระคุณเท่างกตไม่ปลดเปลื้อง
ให้รู้เรื่องทั่วหน้าประชาชน
เลี้ยงมาใหญ่เพียงนี้ได้มีผล
จนเติบโตทั้งปัญญาวิชาวิชาการ

ไว้สอนจิตเตือนใจให้สู้ขี
หากการดีใส่ตัวอย่ากลัวจน
ถ้าใครตัดได้เห็นเป็นกุศล
อย่าชุกชนเข้าจะเมาตาย
อย่าเห็นผิดเป็นชอบระบอบหมาย
ถูกผู้ชายพวกเราอย่าเบาความ
อย่าลงงมสูบยาจงเช็ดชาย
จงห้ามปราบจิตใจเสียให้ดี
พอดิดก่อกุทุกข์ชุนของให้มองศรี
คำสองคำเท่านี้ไม่เป็นไร
ถ้ามันแต่เสียแน่นแคลนไม่ไหว
ต่อคิดได้อยากจะทำอะไร
อย่างหลงงมสูบยาเจ้าชายเอ๋ย
จิตไม่เคยแล้วอย่าควรเขายวนยี่
เสียชาติเกิดสารพัดจะบัดสี
ตัวอัปรียยังคงลามตามติดตัว

ถึงจะมีทรัพย์สินถิ่นล้นเหลือ
จะไปหาเพื่อนฝูงเขาเกลียดกลัว
คือคนไหนได้ดีเพราะขี้ผี
มีแต่เรื่องเครื่องยากลำบากกาย
ฯลฯ

เวียนล้างผลาญพ่อแม่อกแยะยับ
ชั้นผ้าผ่อนท่อนสะไบก็ไม่มี

ฯลฯ

ถึงเวลาอำปากนี่ก็อยากสูบ
ถ้าไม่มีขี้ตุนเที่ยวรุ่งน่าน

ฯลฯ

นี่แหละเหล่าชาวชายทั้งหลายเอ๋ย
คือสูบยาพายับอัประมาณ
ที่เขาเกลียดดอกปากไม่เอยกว่า
ของไม้ดีมันก็รู้อยู่แก่ตัว
เฟื่องสสิ่งซึ่งมาเรียกหาเพื่อน
เสียงฟอด ๆ ทอดกายนอนรายเรียง
พอหมดผีเนเพื่อนกินก็หายหมด
เพียงวิบัติซัดเซออยู่เอโก
สิ้นพศัฏฐ์ซัดสนจนจริงหนอ
เหลือเฟื่องไฟก็พอได้รับประทาน

ฯลฯ

เที่ยวทำผิดคิดชะม้ายไม่หมายพรั่น
ไม่คิดเกรงคิดอายสิ้นหายกลัว

ฯลฯ

ให้หิวโหยโรยราบิชาเด็ก
เด็กมันว่าข้ายังไม่ให้ออง
ลงตามหลังเด็กจ้อยคอยประจบ
เด็กมันโกรธก่นโคตรไ้อ้ชื้อยา
แล้วหุนหันผืนหน้าเขามาบาน
พอเมียเถียงตะบับเสียยับเยิน
ว่าแม่เอ๋ยแม่อย่าโกรธขอโทษพี่
เงินเฟื่องมีพี่ขอขมเถิดนางเมีย

ฯลฯ

เมียจะด่าว่าประจานยอมราญรุก
ทั้งข้าวของเงินทองก็หมดสิ้น
เห็นผ้าไครห้อยตากลมเอามา

ฯลฯ

เห็นสิ้นหนต้องถนุโบกระท่อม
โบกระท่อมตั้งพร้อมไม่ชื่นใจ

ฯลฯ

เที่ยวย่องเกรียบเสียบไปเข้าในวัด
พอพนเพลพระเณรเข้าหลับนอน

ฯลฯ

ลูกศิษย์วัดซัดใจวิ่งไปจับ

คงจะเจือความฉิบหายในเงาหัว
เที่ยวมุดหัวซุ่มสูบจนรูปร่าง
ที่จะสิ้นความผิดอย่าคิดหมาย
อย่าได้หมายกล้ากลืนไปชื่นชม

จนสิ้นทรัพย์อัปจนลงป่นปี้
ลงเป็นขี้ข้าเขาเพราะเมายา

จนซัดซบกายานาสงสาร
จะใช้งานที่ไรไม่สบาย

อย่าละเลยฟังกลอนอักษรสาร
อย่าคิดอ่านสูบเลยจะเคยตัว
เพราะเขาซังน้ำหน้ากระลาหัว
ยังขึ้นมัวเข้าประคองคลองตะเกียง
ไม่บิดเบือนสูบกั้นประชันเสียง
เจ้าเพื่อนเบียงเบือนหมดลงอดไซ
ออกเลี้ยวลดชานมาอนาโถ
เหมือนคนไซ้อัลลักษณ์แสนดักดาน
จะหยอดคอกก็ไม่เต็มน่าสงสาร
ซื่อข้าวแกงโรงร้านกันตามจน

เอาจนชั้นท่านมีคุณกระลาหัว
ไ้อ้ชาติชั่วทรชนคนสันติน

พอหนูเล็กขอไฟไฟไม่ข่มเหง
มาไปเที่ยวสำเพ็งด้วยกัน
ไปแทงสองออกครบทำหน้าที่
มาทำให้ของข้าพลอยเสียเงิน
มาพาลด่าเมียด้วยไม่ช่วยเขิน
เห็นตัวเงินแล้วต้องกลับขอโทษเมีย
ได้ปราณีเถิดแม่คุณอย่าสูญเสีย
ไปสูบยากับอาเตี้ยพอชื่นใจ

ครั้นอ้อมท้องแล้วก็ทุกข์ถึงขี้ยา
จำนำกินจนหมดอดเหมือนหมา
พอได้ถนุขี้ยาพอชื่นใจ

จนซบผอมกาโยไซไม่ไหว
ไม่เหมือนได้เจ้าประคุณถนุขี้ยา

เห็นสังคิมจิตไม่คิดหย่อน
เที่ยวไล่ต้อนจับโกไปขายโรง

มีหน้ากลับท่อมเถียงส่งเสียงแข็ง

ฯลฯ

ภิกษุสงฆ์ปลงใจให้ญาติ
 จงปล่อยไอ้ขี้ยามาลนลาน
 พอปล่อยตัวพ้นไปมันไม่เข็ด
 เห็นเจ๊กใส่หมวกมานัยน์ตาชั้น
 เจ๊กมันแข็งว่าเจ๊กมันเข้าสู
 โปลิสจับรับจริงโหะวีงราว
 จำไว้เถิดกุลบุตรบุรุษเอ๋ย
 การที่ดีหาใส่เสียให้พอ
 การที่ดีนั้นก็มียู่มากหลาย
 เลขหนังสือคือวิชารักษาดน
 วิชาอื่นดีก็ยังมีมาก
 จึงจะได้ปล่อนปลิ้นหากินกัน
 หนังสือกับเลขนี้เอกนัก
 กับใจดีนี้สำคัญกว่าอันใด
 สอนแต่ย่อพอเป็นทางให้หยั่งรู้
 การชั่วดีที่จะกล่าวให้ยาวเยิน

ฯลฯ

สิ่งใดชั่วเร่งกลัวเอาตัวหนี
 ที่ชั่วหนีดีเอาไวใส่ใจตน

ฯลฯ

ของไม่ดีคนรู้งจงดุเอา
 จงจำไว้เท่านั้นเป็นอันเลิศ
 เราหีบเอาแต่ย่อพออารมณ์

ฯลฯ

ผู้ใดอ่านสารศรีเรื่องนี้แล้ว
 ถารักตัวฆ่าทำจำใส่ใจ

ฯลฯ

แมนคนดีมีสติสิรอบ
 คนผู้นั้นและท่านมีปัญญา
 หญิงและชายทั้งหลายผู้รักชื่อ
 แมนเห็นชอบความจริงทุกสิ่งอัน

ร้องบิณฑบาตกับลูกศิษย์คิดสงสาร
 กลับให้ทานชาวปลาสระพัน
 กลับลดเล็ดลงทางข้างหอฉัน
 เข้ากางกั้นฉกชิงจะวิ่งราว
 มันลากูมุดมาทำหน้าที่
 ไปส่งเจ้ากระทรวงติดพวงคอ
 ย่าริเลยอย่างนี้ไม่ดีหนอ
 อย่าคิดก่อการชั่วพาตัวจน
 จงชวนชวายหาข้างทางเป็นผล
 จะเป็นคนเรียกว่าชายไม่อายกัน
 แต่ลำบากหนักแรงต้องแข็งขัน
 เหงื่อเป็นมันทุกเวลาระอาใจ
 ไม่ต้องชักทูลงที่ตรงไหน
 คงมีคนชอบใจแล้วให้เงิน
 จะยกชูขึ้นมาก็น่าชื่น
 ยากก็เดินตามไปจะไม่พัง

สิ่งใดดีน้อมกายเข้าชวายชวน
 เป็นเค้าต้นชั่วกับดีเท่านี้เอง

ที่ของเมาแล้วอย่าสมาคม
 ตรองไปเกิดของดียังมีถม
 ไม่นิยมอยากชั่วจึงกลัวไกล

ตั้งดวงแก้วจินดาอย่าสงสัย
 อย่าหลงไหลรักรูปพวกสุบยา

ไม่เห็นผิดเป็นชอบในเลขา
 จะมียศไปข้างหน้าไม่ช้าวัน
 อย่านับถือคนผิดชิตกระสัน
 จันให้ไปสวรรค์ทุกวันเอ๋ย